

— Στὸ παλάτι τοῦ Δράκου τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ διαμάντια...

Ἡ μικρὴ τώρα θαμπώθηκε. Μὲ μάτια ποῦ σπιθοβολοῦσαν κύταζε τὸ φίλο της. Τὸν εἶδε σὰ θεὸ μπροστά της. Κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαιμό του, κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του, κ' εἶπε:

— "Ὁχι! θάρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου! Μὴ μ' ἀφήσης μοναχὴ! Πάρε με κ' ἐμένα συντροφιά σου! Θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸ παλάτι τοῦ Δράκου τοῦ βασιλιᾶ!

Ὁ φίλος γύρισε καὶ τὴν εἶδε προστατευτικά.

— Καλά, εἶπε, θὰ σὲ πάρω. Ἔλα κ' ἐσὺ μαζί μου.

— Τί θὰ κάμουμε ἔπειτα, ἅμα φτάσουμε;

— Θὰ μποῦμε καὶ θὰ σκοτώσουμε τὸ Δράκο τὸ βασιλιᾶ.

— Ἔπειτα;

— Θὰ λευτερώσουμε τὴν Πεντάμορφη, ποῦ τὴν ἔχει σκλαβωμένη.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμουμε, ἅμα τὴ λευτερώσουμε;

— Θὰ τὴν πάρω γὼ γυναῖκα μου, τελείωσε ὁ μικρός.

Κ' ἔβλεπε περήφανος τὴ φίλη του.

— "Ὁχι, δὲ θέλω νὰ τὴ λευτερώσουμε! Θὰ τὴν ἀφήσουμε ἔκει σκλαβωμένη!

Ἐκλαιγε ἡ μικρούλα καὶ θύμωνε μαζί. Ὁ σύντροφός της τὰ εἶχε χάσει. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν παρηγορήσει.

— Καλά, καλά, μὴν κλαῖς. Σὲ γέλασα. Δὲ θὰ τὴ λευτερώσουμε. Θὰ τὴν ἀφήσουμε ἔκει σκλαβωμένη.

— Ναί, εἶπ' ἐκείνη. Κι' ἄφινε τὰ δάκρυά της νὰ λάμπουν.

Ἔπειτα εἶπε πάλι, ἀφοῦ ξεθάρρωσε:

— Δοιπόν, ἀφοῦ δὲ θὰ τὴ λευτερώσουμε, γιατί νὰ σκοτώσουμε τὸ βασιλιᾶ...

— Ναί, ἀλήθεια, δὲ θὰ τονὲ σκοτώσουμε.

— Καὶ δὲ θὰ περάσουμε τὸ βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι...

— "Ὁχι.

— Καὶ θὰ μείνουμε ἔδῳ μαζί κ' οἱ δύο μας...

— Ναί!

Ἡ μικρούλα χτύπησε τὰ χέρια καὶ ξεφώνησε. Καὶ χύθηκε καὶ τοῦ πήρε τὸ σπαθὶ τοῦ φίλου της χωρὶς ἀντίσταση.

Ὁ μικρὸς ὁ Φαφλατᾶς εἶχε παραδώσει μαζί μὲ τ' ἄρματα καὶ τὰ ὄνειρά του.

[Ἀπὸ τὰ «Προπύλαια»]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς τὸν μαρμάρινον «Ξυλοσχίστην»

(Τὸ ἄγαλμα τοῦ Φιλιππότου)

Φτωχέ! Σχίζοντας κούτσουρα θαρρεῖς πῶς κάνεις κάτι!...

Ἄμ' ἀπὸ ξυλοσχίστας δὰ εἶν' ἡ Ἑλλάς γεμάτη....

ΣΑΤΑΝΑΣ